

TEREZA BARTOŠOVÁ

DCERINA

STARÝ ZLOČIN SI ŽÁDÁ NOVÉ OBĚTI

KLETBA

motto

Dceřina kletba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Bartošová

Dceřina kletba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEREZA BARTOŠOVÁ

DCEŘINA KLETBA

motto

*Podobnost se skutečnými osobami nebo událostmi
je čistě náhodná.*

© Tereza Bartošová, 2024

Cover photography © Depositphotos

ISBN tištěné verze 978-80-267-2602-9

ISBN e-knihy 978-80-267-2607-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2608-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2604-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Mým dětem

*A co necháš svojí matce,
dcero má,
a co necháš svojí matce,
jež tě milovala sladce
a draze tě chovala?
„Kletbu zůstavuji tobě,
matko má,
kletbu zůstavuji tobě,
bys nenašla místa v hrobě,
žes mi zvuři dávala!“*

K. J. Erben

PROLOG

Otočila další stránku *Čtyřlístku*. Opatrně, aby šustění papíru neuniklo tenkou peřinou, kterou si přehodila přes hlavu. Dala by přednost holčičímu čtení, ale knížku vypůjčenou z knihovny dočetla předevečírem. Její bratraci nic jiného než komiksy vyskládané na policích z fošen ve svém pokoji neměli a teta Alžběta vlastnila snad jenom kuchařky. A tak jí nezbývalo než louskat kreslené příběhy Fifinky a Myšpulína. Na jednotlivé obrázky si svítila problikávající baterkou. Pod příkrývkou bylo horko, malá jeskyně vytvořená z pruhovaného povlečení, škrobeného prostěradla, časopisu a jejího těla však měla své kouzlo, nasládlou příchut' prázdninového hříchu. Nesměla ponocovat, teta by se zlobila. Hubovala Luboše se Zbyňkem každé ráno, že vyspávají, místo aby vyskočili z postele jako čiperné rybičky. Jenže kdo by dobrovolně chodil spát už v devět? Copak jsou mimina? Odporovat tetě si netroufla, byla ráda, že mohla na tři týdny jet k nim do Hamru. S bratraci si po odpolednech užívala sluníčka u rybníka nebo v lese na kolech, zatímco v Příbrami by musela čekat, kdo se objeví mezi rozpálenými zdmi paneláků. Její nejlepší kamarádka Markéta odjela s rodiči do Itálie a pobíhat sídlištěm o samotě ji nebavilo. Navíc je o víkendu strýc Jarda vzal na pískovnu. To bylo úplně jiné koupání, uculila

se při vzpomínce na lesklou hladinu zatopeného lomu obklopeného borovicemi.

Světlo z baterky skomíralo, několikrát kovovou rukojet v dlani lehce poplácala, než zhaslo úplně. S povzdechem se vyhrabala zpod peřiny. Odhrnula si zpoceně vlasy z čela a zahleděla se do dokonalé tmy. Otevřeným oknem k ní doléhala noční symfonie cvrčků, vůně schnoucího sena a štiplavější odér slepičinců. I doma, ve stísněném městském bytě, měla svůj pokojíček, ale tady, v podkroví u tety, tady to milovala. Vrzající dřevěnou podlahu, která se ozvala při každém jejím kroku, staříčkou postel s vyřezávaným srdíčkem v čele i stůl, na němž se povaloval její blok a nové balení krásných fix, které dostala za vysvědčení. Přesně tak určitě bydlela i Popelka. Koně mají sice jenom hnědého a až dole ve vsi a ani moudrá sova u tety nesídlí, na kráse prázdnin v Hamru to však neubíralo.

Prudce se posadila. Dveře do pokoje se pootevřely. Přeslechla ve svém snění něčí kroky? Nebo stihla usnout? Chtějí ji kluci vyděsit?

Zadržela dech, slyšela jen své zběsile bušící srdce. Zdálo se jí to snad? Mohla by přehodit nohy přes pelest a několika kroky být u dveří. Pokud bratrance vyrazili na noční bojovku, mohla by jim překvapení vrátit.

Místností se jako výstřel rozlehlo zavržení podlahy. A tiché zaklení.

Přitiskla si dlaň na pusku, aby nezačala křičet. Už si nikdy nebude číst pod peřinou, když už měla dávno spát. Co když si teď pro ni jde nějaké noční strašidlo, které vyrušila? Barbuča? Slyšela jeho dech. Funělo a blížilo se.

Přitáhla si roztřesená kolena těsně k sobě, zády se opřela o pelest.

Dotýkalo se její peřiny, slyšela šustění bavlny pod jeho drápy, cítila horko, které z něho sálalo.

„Vím, že jsi vzhůru, koťátko,“ promluvil hlubokým, téměř konejšivým hlasem.

Tlumeně vyjekla. Zná ten hlas. I vůni obyčejného mýdla a solviny. Nepatří žádnému strašidlu.

„Taky nemůžu spát. Lehnu si k tobě.“

Nadzvedla ochotně peřinu a pustila ho k sobě. Strejda by všechny příšery zahnal, s ním byla v bezpečí. Nechala se přivinout ke svalnatému hrudníku. Ze rtů jí splynulo krátké uchechtnutí. Kdyby se bratrancům svěřila, že si spletla strýce se strašidlem, smáli by se jí ještě dalších deset let.

„Roste z tebe kráaska,“ poznamenal potichu. Jeho hlas ji polechtal ve vlasech a kdesi hlouběji, u páteře, na dně samotného břicha. „V těch červených plavkách ti to moc sluší.“

Hladil ji mozolnatou dlaní po paži a za okamžik pokračoval: „Zahrajeme si takovou tajnou hru, ale,“ zarazil se důležitě, ve tmě si spíš představila než zahlédla zvednutý ukazovák, „hrát ji smějí jenom hodné holčičky. Budeš hodná holčička?“

„Ano,“ zašeptala netrpělivě.

PONDĚLÍ

1.

„Nebreč, Vánoce jsou až za čtrnáct dní,“ popleskal poručík Tomáš Vyskočil šéfa techniků příbramské kriminálky po ohnutých zádech. Matěj Novotný protočil v prstech prázdný hrnek od kávy, po níž na keramice zůstalo několik docela symetrických kružnic, než se ohlédl na svého kolegu. „Ještě s Vánocema začínej. Jako by to nestačilo doma. Mate-si, budeš mít na svátky volno? Máš už vymyšlený dárek pro maminku? Budou ty slíbené prémie?“ brblal, jako by Tomáš svou otázkou narazil sud plný potlačované nakvašenosti.

Tomáš se podrábchal na bradě, střílil pohledem po hodinách, které by se svým zažloutlým ciferníkem, velkými římskými číslicemi a hlasitě přeskakující ručičkou hodily do filmu z osmdesátých let, odsunul židli a přisedl si k Matějovi. Pracovní doba jim skončila před dvaceti sedmi minutami, mohli by vyrazit do sychravého podvečera, ale cosi v jinak humorem jiskřících očích kolegy ho přinutilo se zastavit. Matějovo čelo brázdily hluboké vrásky a v koutcích se mu leskly slzy. Nebo měl jen podrážděné oči z větru, který se venku proháněl liduprázdnými ulicemi?

„Co se stalo?“ zeptal se Tomáš potichu.

„Umřel jeden můj známý,“ odvětil Matěj a schoulil se víc do sebe.

„To mě mrzí,“ stiskl Tomáš opatrně Matějovi předloktí. Co víc může říct? Se smrtí si téměř podávali dveře, přesto když zasáhla někoho z blízkých, byli stejně ztraceni jako všichni ostatní. Bolela je stejně, snad jen víc přidávala na hořkosti jejich práce.

„Mám z toho děsně blbej pocit. Možná jsem tomu mohl zabránit,“ dodal Matěj po chvilce zírání přes prázdnou kancelář.

„Jak to?“ Tomáš se těšil domů, na slíbené bramboráky s uzeným, na Zuzku i malou Lucinku, ale šéf techniků vzbudil jeho zvědavost. Poposedl si na židli.

„V pátek jsme se s Radkem potkali Na Vršíčku. Neviděli jsme se pár let, tak jsme si spolu dali pivo. Vypadal ustaraně,“ Matěj zvedl pohled k Tomášovi, prsty zabubnoval do ošoupané desky stolu. „Byl celý takový roztěkaný, tak jsem do něj chvíli štoural. Nakonec vyklopil, že má pocit, že po něm někdo jde.“

„Byl konkrétnější?“

„Ne. Nechtěl o tom mluvit v hospodě. Domluvili jsme se, že se dneska tady po práci staví a že si o tom v klidu promluvíme.“

„A to už nestihl.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. Složil si ji do dlaní. „Myslel jsem si, že je jen vypsychařený, v listopadu mu umřel táta.“

„Aha. Tak tomu bych se ani nedivil.“

„Proto jsem si s tím taky přes víkend nedělal hlavu. Ale pak mi přišla esemeska od Viktora, že Radek dneska umřel v nemocnici. Jeho máti dělá v laborce, všimla si jeho jména a napsala Viktorovi.“

„Maloměstské tamtamy v akci. A co ta jeho máma ještě zjistila?“

„Nic. Radek ležel na áru. A dneska dopoledne umřel.“

„Takže nějaká nehoda?“ usoudil Tomáš a rychle z něj vyprchávalo prvotní nadšení pro možnou záhadu.

„Netuším,“ pokrčil Matěj rameny. „A ani to nemám jak zjistit. Zkusil jsem ho klepnout do našeho systému. Jestli to byla nehoda, tak ne dopravní. A ani není nikde vedený jako poškozený při napadení. Nic.“

„Mohl umřít docela přirozeně. Na infarkt možná?“

„Asi. Jenže Radek sportoval. Staral se o sebe, žádný vypasený vykouřený páprda. A bylo mu pětatřicet. To není věk na umírání.“

„A tobě to teď šrotuje v kebuli, chápu.“

„Kdyby aspoň v ten pátek řekl něco konkrétního. Mohl bych se od něčeho odpíchnout. Takhle vím leda prd,“ zašklebil se Matěj kysele.

„Dělal něco rizikového?“

„Tak detailně se mi nesvěřoval. Mohl si přivydělávat pašováním zbraní nebo pasením holek a nevěděl bych o tom.“

„Jestli jste se pár let neviděli, mohl se do něčeho namočit,“ připustil Tomáš a zvedl se ze židle, „jenže to by ti asi nevyprávěl u piva. Kde makal?“

„Pracoval v Aku-Pb.“

„Jako dělník?“

„Začínal u strojů, ale vypracoval se výš. Dělal v kanclu, pokud vím.“

Tomáš se protáhl, až mu luplo v kříži. „Znáš někoho z jeho rodiny, koho by ses pro klid duše zeptal, co se mu

stalo? Nerad bych rozbíhal vyšetřování jen proto, že něko-
ho klepla pepka.“

„Právě že neznám.“

„Tak to půjdeme zkusit přímo ke zdroji,“ navrhl s mír-
ným povzdechem Tomáš.

2.

Ema Štípalová si uložila plačící novorozeně na předloktí. Miminko v ještě pomačkaném obličejíku křikem celé zrud-
lo, bezzubou, doširoka otevřenou pusinkou se domáhalo je-
diného. Prsu. Kdyby nebylo celé sešněrované v zavinovače,
jistě by rozhazovalo drobnými pěstičkami, aby zdůraznilo
urgenci svého požadavku. „Už to bude, broučku,“ promluvi-
la na mrně konejšivě, vyklouzla na chodbu a otevřela dveře
do pokoje číslo tři. Nedá se svítit, jestli maminka chce kojit,
končí jí poporodní odpočinek.

Pokoj se topil v útulném šeru, jen v dále za velkým oknem
zářila jasně osvětlená Svatá Hora shlížející ze svého kopeč-
ku na večerní Příbram. Marta Horáková byla na dvoulůž-
kovém pokoji sama. Zatím. Za necelou hodinu k ní přibude
další novopečená maminka, která o dvě patra níž přivedla
na svět syna Samuela.

„Paní Horáková,“ oslovila Ema paní spící na levém boku.
Musela zvýšit hlas, aby přes plačící miminko vůbec byla
slyšet. Žena se ani nepohnula. Vlasy se jí zaschlým potem
lepily k tváři, hrudník se zvedal v pravidelném tempu. „Paní
Horáková, nesu vám Aničku,“ zkusila to znovu Ema.

Maminka sebou trhla a s medvědí zamručením se po-
sadila. „Vůbec jsem vás neslyšela,“ usmála se provinile.

„Nic se neděje. Ale mám tu jednoho hladovce, který hlasitě protestuje.“

Žena zmateně zamžikala, než si začala rozepínat noční košili. „Děkuju vám. Usnula jsem, jako když mě do vody hodí.“

„Budete kojit vsedě?“ zeptala se Ema.

„Je to tak lepší?“

„Záleží jen na vás, co vám dvěma bude vyhovovat,“ ujistila ji. Počkala, až se mladá žena pohodlněji usadí, než jí pomohla miminko přiložit k prsu.

„Paráda. Vypadá to, že vám to spolu půjde. Za nějakých deset minut ji zkuste přendat na druhou stranu. Kdyby byl problém, zazvoňte. Přijdu vám pomoci,“ usmála se a vytratila se z pokoje, který objalo poklidné ticho naplněné posvátným spojením matky a dítěte.

Zkontrolovala spícího Tadeáška a Sofinku na vyhřívaných lůžkách, než si sedla do houpacího křesla vedle inkubátoru. V kapse se jí rozvibroval mobil. Vytáhla telefon, přijala hovor a přiložila si aparát k uchu. Pohledem sledovala prosklenou stěnou gynekologickou sestru, jak rázuje po chodbě.

„Máš toho hodně, Emi?“ ozval se z reproduktoru hluboký hlas.

„Nic dramatického. Co ty? Se ti doma samotnému stýská?“ uchechtla se. Dovedla si představit, jakou pozici Honza zaujal. Pololeh polosed, s plechovkou piva v jedné ruce a mísou popcornu pod druhou, s posledním dílem *Zaklínače* puštěným na letitém notebooku.

„Samozřejmě. Chybí mi tvoje vzdychání nad hlavním hrdinou.“

Ema se zakřenila. Honza se rozplýval nad ženským obsazením, tak co by se upejpala, když se na monitoru objevilo Cavillovo pevné pozadí nebo rozložitá ramena?

„Potřebovali bychom s Tomem od tebe s něčím píchnout,“ přerhl Honza lehce zasněnou nit Eminých představ.

„Jo? A s čím vám asi tak můžu pomoci? Kdo z vás dvou plánuje dneska v noci rodit? Nebo se učít koupat miminko? Uniklo mi něco?“ zeptala se Ema se smíchem v hlase. Tomáš byl zkušený otec, jeho dcerka už běhala, sice nesměle, ale po svých, a pokud věděla, Honza ve svém okolí žádnou těhotnou ženu ani čerstvě narozené miminko neměl.

„Přibližně za pět minut za tebou dofrčíme, tak ti to vysvětlím osobně,“ dodal.

„Jsi tajemný jako hrad v Karpatech.“

„Jako vždy. Máme to v popisu práce. Za chvíli pa.“

Pokrčila rameny a vrátila mobil na původní místo. Mimoděk se usmívala, i když si nedovedla představit, co by Honzík a jeho kolega od ní mohli chtít.

Za šest minut se oddělením rozezněl zvonek. Ema vyběhla na chodbu a kývla na Petru vykukující ze sesterny. Sdílela s ní noční službu. Otevřela dveře z mléčného skla a překvapeně si prohlížela trojici mužů zabalených až po uši v teplých kabátech a čepicích. Nosy měli všichni červené, venku už mrzlo.

„Ahoj,“ přitáhl si ji k sobě Honza a políbil ji chladnými rty. Emě naskočila husí kůže.

„Brr, jsi studený jako mrtvola,“ lehce ho od sebe odstrčila. Založila si ruce přes hrudník, aby jí přes bledě modrou halenu nesebral ani jediný joul jejího soukromého tepla.

„Máme na tebe takovou malou prosbičku, Emi.“

„A co by to tak mohlo být?“ Přejela pohledem ze svého přítele na Tomáše a nakonec na zamračeného muže, který, pokud si dobře vybavovala, šéfoval na příbramské kriminálce technikům. Úžasná skvadra na příjemný večer v práci.

„Dneska na áru tady v nemocnici umřel jeden můj kamarád,“ začal potichu Matěj. „Potřeboval bych zjistit na co.“

„Aha,“ přikývla Ema. Ohlédla se pootevřenými dveřmi do chodby svého oddělení.

„Tak to asi budete muset za rodinou toho zesnulého, nebo přímo na ARO, ne?“

„Nechceme dělat vlny. Mohlo jít o přirozenou příčinu, proto to nebereme standardní cestou,“ vysvětlil Tomáš.

„Nejspíš opravdu o nic nejde. Jen o můj klid,“ pokračoval téměř šeptem Matěj. Těkal prosebným pohledem po Emině obličeji.

„Představujete si to jako Hurvínek válku. Pokud váš kamarád neležel na novorozeneckém, tak já ho v počítači nevidím,“ ztišila Ema také hlas.

„Emi, mně ses na výsledky kouknout uměla,“ podotkl Honza.

To byla podpásovka, sdělila mu jediným upřeným pohledem. „Můžu z toho mít průšvih. Tebe bych ukecala. Ale cizího člověka?“ rozhodila našťvaně rukama.

„Kdyby z toho koukal průser, tak zataháme za správná lanka. Po aféře primáře Nového je nám nemocnice docela vděčná,“ řekl Tomáš.

„Beru tě za slovo, Tome,“ ukázala na něj prstem.

„Nic z toho nebude, neboj. Stejně to dělají všichni zdravotníci,“ podotkl Honza uštěpačně.

Tomáš do něj šťouchl loktem. „Nech toho.“ Přezíravost jim teď dvakrát nepomáhala.

„Byl bych vám opravdu zavázaný,“ řekl Matěj.

Ema je s povzdechem pustila na oddělení. „Návleky,“ za-
velela potichu, než je zavedla na sesternu.

Petra na příchozí vykulila oříškové oči skryté za brýlemi na čtení. Z drdolu se jí uvolnilo několik pramenů šedivějších vlasů, lemovaly bledé tváře a jako vodopád ze stříbra padaly na kulatá ramena. Zarazila se v trhání čtverečků z dlouhé role, která jí ležela na klíně.

„Péto, tohle je Honza,“ máchla Ema rukou ke svému příteli, „a ti dva jsou jeho kolegové z kriminálky. Potřebovali bychom něco probrat, mohla bys na chvílinku?“ Při své žádosti zrudla jako zralé rajče a dlaně se jí nepříjemně opotily.

„Ale jistě. Odskočím si,“ prohlédla si Petra zvědavě trojici zakaboněných mužů. Docela by odpovídali její představě vyšetřovatelů, alespoň ve vážnosti výrazů a únavě vepsané v očích, ale jinak jí připadali příliš mladí. A neupravení. Ani jeden nebyl dohladka oholený a zpod zimních kabátů jim vykukovaly obyčejné džíny a polobotky, žádný oblek a lulka nebo doutník v koutku úst. Kdepak, ani jeden z příchozích nebyl komisař Maigret nebo alespoň Hercule Poirot. Mírně zklamaná svým pozorováním pokrčila rameny a opustila sesternu.

„Máte rodné číslo toho kamaráda?“ Ema probudila počítač drobným pohybem myši.

„Jo, vytáhli jsme ho z našeho systému,“ přikývl Matěj. Naklonil se k ní, až cítila jeho kuřácký dech maskovaný pepermintovou žvýkačkou.

Ema odhlásila z nemocničního systému Petru a přihlásila se jako doktorka Nora Šedivá. Nebyl to košer přístup, bude o něm muset Noře hned ráno říct, snad ji vedoucí lékařka pochopí. Její přihlašovací údaje mělo pro případ nouzových lékových objednávek několik sestřiček z oddělení.

Matěj jí nadiktoval rodné číslo Radka Boliny, Ema ho přepsala do správné kolonky a několikrát klikla. Přes mužskou siluetu v rámečku se táhla černá páska a vyskakující okno je informovalo, že pacient zemřel.

„Hypotermie. Jako vedlejší diagnóza akutní selhání jater,“ hlesla Ema. Zamračila se na list o prohlídce mrtvého. „Kolik mu proboha bylo?“ Rychle se podívala na datum narození. „Pětatřicet. On hodně pil?“ zeptala se, a než se stihla dočkat odpovědi, překlikla na poslední zprávu z ARO.

„Nevypadal jako alkáč, ale kdo ví?“ odtušil Matěj. „Je tam, i kdy ho přijali?“

„Dneska před pátou ráno ho přivezla erzeta, v bezvědomí, těžce podchlazeného,“ ukázala prstem na monitor. „Našli ho na náměstí 17. listopadu. To je strašné,“ šeptla.

„Co?“ zeptal se netrpělivě Honza a přimáčkl se k Emě blíž z druhé strany, aby na počítač také viděl. „Měl selhaná játra i ledviny, když ho přijímali. Totálně rozhašené vnitřní prostředí, známky poškození mozku. V půl osmé umřel.“

„Ale proč?“ praštil Matěj dlaní do skla, pod kterým byly na stole uložené cedulky s důležitými telefonními čísly, až sebou Ema poděšeně trhla.

„Copak takhle běžně umírají mladí chlapi? Viděl jsem ho v pátek, byl zdravý. Nevypadal nemocně ani za mák. To se prostě ožral a umrzl?“

„Měl v krvi tři promile,“ připustila Ema, když našla požadovanou informaci.

„Není to na takovou hnusnou smrt málo?“ Matěj si zajel prsty do vlasů. Nejraději by si zapálil, nebo alespoň do něčeho praštil. Kdyby Radek nevypustil těch pár vět z pusy, měl by klid. Ale takhle? Proč umřel necelé tři dny potom, co spolu mluvili? Takhle debilně? Kdyby dostal infarkt, Matěj by to pochopil, nebo kdyby mu ze stresu rupla cévka, to by přijal se smutným pokrčením ramen. Všem se to může stát, i když by mu to připadalo nespravedlivě brzo.

„Na to se musíte zeptat doktorů. Ale jestli si opilý ustlal někde venku...“ Ema nedokončila větu.

Sesternou se rozlehlo pípání, některá z maminek se dožadovala pomoci sestřiček. „Musím jít. Nevím, jestli jsem vám teda pomohla.“ Ema se zvedla ze židle.

„Díky, Emičko.“ Honza ji pohladil po tváři a usmál se na ni. Nenechala se obelhat, postřehla to nepatrné ztvrdnutí rysů, prohloubení vrásky zařezávající se do čela, stažení obočí k sobě. Zachytil pach možného zločinu, zakousl se a nepustí, dokud si nebude jistý, jak se vše odehrálo. A pak jí, ukrytý ve tmě balkónu s oranžovým terčíkem cigarety před obličejem, prozradí osekanou variantu pravdy. Možná. Nebo jí bude vyprávět pohádku, ve které spravedlnost zvítězila, příběh, který jí neokrade o zbytky naděje.

„Ještě poslední věc,“ položil jí dlaň na rameno, aby ji zastavil v pohybu. „Budou ho pitvat?“

Ema se otočila a překlikla na předchozí zprávu. „Jo.“

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Matěj, když se za nimi zaklaply dveře novorozeneckého oddělení.

„Smrdí to. Ale pořád se mohlo jednat o přirozené úmrtí,“ argumentoval Tomáš. Pohledem bloudil po tabuli, aby našel v nemocničním bludišti cestu na ARO.

„Tome, četl jsi tu zprávu?“

„Nebyl jsem z toho zrovna moudrý,“ připustil vyšetřovatel a zašklebil se přes rameno na kolegy.

„Jestli jsem to dobře pochopil, tak tam nebylo napsané, proč mu ty orgány selhaly. Proč byl totálně rozesraný, když ho našli, krom toho teda, že byl ožralý a skoro umrzl,“ konstatoval Matěj. Připadalo mu to všechno jako jeden obrovský šlendrián. Vůbec to nevysvětlovalo, alespoň jemu, proč je Radek mrtvý.

„A ty si myslíš, že mu tohle mohl způsobit někdo jiný?“

„Chci rozumné a pochopitelné vysvětlení toho, co se Radkovi stalo,“ odpověděl Matěj rezolutně. Nic víc pro bývalého spolužáka a klid vlastní duše udělat nemohl.

„Takže bys to rád otevřel jako případ?“ Honza si odmotal z krku šálu, pod kterou se začínal potit. Nebyl si úplně jistý, co si o Bolinově úmrtí myslet. Možná se zahrabou ve zbytečném vyšetřování úmrtí jednoho ožraly. Nebo se Matějův známý o život bál naprosto oprávněně?

„Uvidíme. Podle toho, co nám řeknou felčáři, kteří ho měli na starost,“ pokývl hlavou Tomáš.

„To z nás bude mít major zase jednu radost,“ dodal Honza kysele. „A nemocnice taky.“

„Nechte toho, kdyby šlo o vás, nechtěli byste, aby se vědělo, proč jste natáhli brka?“ zavrčel Matěj podrážděně.

„Ale to víš, že jo. Hopsneme na to ARO, jestli tam nebude někdo sdílný.“ Tomáš klepnul prstem do plastové tabule, když konečně našel, co hledal.

3.

Doktor Vojtěch Bezzemek si se zalíbením prohlížel sestru Polákovou, kterak se natahuje na nejvyšší polici, kde byly uložené šanony s interními předpisy. Mohl by jí pomoci a nudou čišící desky jí podat, ale to by přišel o pohled na štíhlá stehna vykukující zpod sesterských šatů plynule přecházející v pevná lýtka ve sněhově bílých podkolenkách. Věrka Poláková ráda běhala a doktor její snahu udržet se fit jedině podporoval. Když po něm přes rameno hodila lehce navztekaný pohled a blondatý culík jí poskočil po zádech, doktor se konečně odlepil od hrany stolu a podal jí šanon, který potřebovala.

„Děkuju.“

„Není zač, Věrko, stačí říct,“ zazubil se. On by si dal říct v každém případě. Co na tom, že Věrka měla před svatbou? To přece není fyzické postižení. A jedno krátké povyražení na lékařáku by jim oběma udělalo jedině dobře. Věrka by si ulevila od předvánočního stresu a on od stresu celoročního.

„Nech si zajít chut,“ zavrčela, ale pohrození ukazovákem působilo spíš laškovně než jako ultimátní odmítnutí. Do tváří se Věrce vkradla nachová barva a koutky úst se jí nepatrně zvedly.

„Ale no tak, já přece nic nechci,“ zvedl Vojtěch velké dlaně v pomyslné sebeobraně. Nahodil výraz nevinného zajíčka. Ruce opatrně zaparkoval na sestřiných ramenou. Plný výstřih se krásně zdvíhal a začátek rokliny vedoucí přímo do ráje ho vábil díky nezapnutému poslednímu knoflíčku. „Ale možná bych ti mohl namasírovat záda, musíš je mít od toho všeho pečení děsně ztuhlá, ne?“

Věrka zamrkala a zadívala se na lékaře před sebou. Nestydatě si s ní hrál, věděla to. Šuškalý si o něm všechny sestry z oddělení, kterým bylo pod třicet, ale z toho, co se o Vojtovi povídalo, se jí podlamovala kolena. Navíc byl galantní. Viděl je, ne jako většina arogantních nafoukaných lékařů. A záda Věrce posledního půl roku nenamasíroval ani její snoubenec. Jediné, co doma slyšela, byly detailní popisy toho, jak postupují práce na rekonstrukci domku po jeho babičce, který si spolu spravovali. A jak je z toho unavený. Naložili si toho moc. A zároveň se do jejich dlouholetého vztahu neodbytně vkrádala rutina.

Doteky doktorových velkých dlaní ji probouzely, připomínaly, že je mladá, že by si měla užívat.

Naklonila hlavu na stranu a usmála se.

V té chvíli se ozval zvonek, někdo se domáhal vstupu na oddělení. Doktor Bezzemek se se smutným zafuněním odcházel od Věrky a plácnul sebou na otáčecí židli k počítači.

Během necelé půlminuty vklouzla do pracovny, oddělené od lůžek obklopených tiše pípajícími přístroji prosklenou stěnou, sestra Marta Soukupová. „Pane doktore, jsou tu od policie, chtějí s vámi mluvit. Mám je pustit dovnitř, nebo co s nimi?“ Vyplašeně kulila vodnatě modré

oči, až vypadala jako myš, kterou s lupem o půlnoci pře-
kvapil kocour.

„Policajti? Řekli, co chtějí?“ Vojtěch se zamyslel, kde nechal zaparkovaného svého forda. U chodníku, těsně u začátku žluté čáry zakazující stání, ale zkontroloval si, že nárazníkem přesahuje maximálně dvacet centimetrů za čáru. Přece nebude platit za parkování, když jde do práce.

„Chtějí mluvit s lékařem, který se staral o Bolinu,“ vysvětlila tiše. „Ten dnešní exitus,“ dodala, když se nedočkala dostatečně rychlé reakce.

„Sakra,“ promnul si bradu doktor Bezzemek a ramena mu nepatrně poklesla. „Dojdu tam za nimi,“ postavil se tempem lenochoda, protáhl si záda a konečně vykročil směrem k nepřijemnostem.

Za dveřmi hovorny na něj čekala trojice zamračených mužů přibližně v jeho věku, něco přes třicet. Kabáty si přidržovali pod pažemi. Ani jeden z nich neměl uniformu, doktor Bezzemek netušil, jestli je to lepší, nebo horší varianta. Nasadil profesionální výraz, koktejl empatie, moudrosti a arogance.

Když si s příchozími potřásl rukou, zastrčil dlaně do kapes modrých kalhot. Nemuseli podle jejich třesu vidět, že mu přítomnost mužů zákona není dvakrát po chuti. Ostatně, komu by byla?

„Pane doktore, dnes u vás na oddělení zemřel Radek Bolina, ročník osmdesát šest. Mohl byste nám k tomu něco říct?“ zeptal se Tomáš měkce.

„O co přesně vám jde? Jsem si docela jistý, že víte, kdy a za jakých okolností máte na takové informace nárok.“

Doktor se narovnal, aby působil sebejistěji. Přesto se poručík Vyskočil i podporučík Richter na něj dívali z výšky.

„Samozřejmě. Vysvětlím vám to lidsky, než se rozjede mašinerie možná zbytečného vyšetřování,“ vložil se do rozhovoru Matěj Novotný. „S Radkem jsem v pátek mluvil, vyjádřil jisté obavy o svůj život. A dneska je mrtvý. Chtěl bych vědět, jestli je to souhra náhod, nebo ho někdo ze světa sprovodil.“

„To je mi líto. V záchranářích ani u doktorky, která ho ráno přijímala, jeho stav nevzbudil podezření, že by ho zapříčinil někdo třetí. Tudíž je pro mě v tuto chvíli lékařské tajemství neprolomitelné. Nerad bych vysvětloval soudci, že jsem si s vámi, sice v dobré víře, neoficiálně povídal. Každý dobrý skutek je po zásluze potrestán, o tom jsem měl už tu čest se přesvědčit,“ pokrčil Bezzemek rameny, aby vyjádřil upřímnou lítost nad tím, jak mu právo svázalo ruce.

Honza hlasitě vzdychl a zamračil se. Doktor intuitivně o krok couvl. Nevsadil by pětikorunu na to, že policista před ním právě nezvažoval, že z něj informace jednoduše vytřeše.

„Chápu. Člověk nerad bruslí na tenkém ledu. Byla u pana Boliny indikována pitva?“ pídil se Tomáš, i když odpověď znal.

„Ano.“

„Kdy má proběhnout?“

„Tak to opravdu netuším,“ ošil se lékař. „Heleďte, abych byl upřímný, netuším, jestli a kdy k ní dojde. Náš patolog je na dlouhodobé neschopence, navíc škrty se dotkly i nás, takže se vlastně moc nepítvá.“

„Aha, všude je to stejné,“ dodal s překvapivou mírou pochopení Honza. Tohle šetření, které ve výsledku bylo dražší než sama požadovaná činnost, mu začínalo pěkně lézt krkem. Narážel na ně na každém kroku.

„Předpokládám, že tělo je u vás na patologii,“ navázal Tomáš prakticky.

„Mělo by,“ ukázal doktor palcem do hlubin pod sebe.

„A jeho osobní věci?“

„Tamtéž.“

„Byla tu rodina?“

Doktor Bezzemek zavrtěl hlavou.

„Ještě poslední věc, nějaký kontakt na vás bych prosil.“ Matěj vytáhl z kapsy ošoupaný notes a čekal, až mu lékař telefonní číslo nadiktuje.

„Pro jistotu,“ zabručel Matěj a zaklapl notes. Rozloučili se a zmizeli v šeru chodby.

Tomáš za chůze vyřídil telefonát s majorem Vosou. Major se chvíli kroutil jako červík na háčku, nerad strkal hlavu do oprátky v podobě případu, který možná ani případem nebude, ale nakonec se s poručíkem domluvili, že u Radka Boliny nařídí soudní pitvu. Neměli příliš na výběr, pokud chtěli v rozumném čase zjistit příčinu jeho úmrtí. Zuzce poslal Tomáš esemesku, že na něj nemá čekat.

V márnici informovali nerudného zřízence, že si tělo i pytel s osobními věcmi Radka Boliny vyzvednou ze soudního.

4.

Zuzana Vyskočilová vytáhla s nespokojeným zabručením poslední plech z trouby. Vzdálenější řada lineckého vykrojeného do tvaru smrčků chytila při krajích hnědavou barvu. Zatracená trouba peče nerovnoměrně. Zuzana se zamračila na svůj výtvar a položila ho na kovovou mřížku. Lucinka v dětské židličce se stolkem se spokojeně patlala prstíky v mouce. Bílé nadělení se kolem ní vznášelo jako sněhové vločky v těžítku, padalo ze stolku na podlahu, na tmavě modré tričko se srdíčkem, dosedalo Lucince do vlasů.

Zuzana si povzdechla, kromě pečení bude uklízet i celou kuchyň, jenže dcera vypadala spokojená, téměř blažená, což jí samotné vyčarovalo úsměv na tváři. Mouka se zamete, oblečení vypere.

Původně plánovaly péct společně s mámou, ale ta nastydla a nechtěla kašel přinést i k malé Lucince, a tak se Zuzana vpozdvečer otáčela v kuchyni sama. Místo koled, které jí už lezly krkem, si pustila z YouTube vykopávky z devadesátých let, pobrukovala si do rytmu a při vyrovnávání vychladlého cukroví pohupovala a kroutila boky. Tancovala ráda, jen si při mateřské musela dát pauzu. Večerní hlídání zatím s Tomem využili jen párkrát, aby si došli ve dvou na večeři, ale na větší akci byli příliš unavení. Tomáš z práce, ona z neustávajícího kolotoče nočního vstávání, přebalování a kojení. I když poslední měsíc, když ji odstavila, spala Lucinka trochu lépe, přesto měla Zuzana pocit, že si vytvořila spánkové manko na několik let dopředu.

Schroupala připálený stromeček a sehnula se k Lucince. „Za chvilku přijde tatínek, uklidíme ten svinčík a půjdeš se vykoupat, ano?“

Holčička na ni upřela pohled blankytně modrých očí a zavrtěla hlavou.

„Do vany?“ nabídla Zuzana nejsilnější argument. Fungoval. Lucinka se nechala zvednout ze sedačky a oklepat od mouky. Zametání Zuzana odložila, když se její dcera vydala kolébavým krokem na úprk do koupelny. Sáhla po telefonu, protože pípla příchozí zpráva, a doběhla Lucinku.

Napustila jí vodu, naskládala do vany gumové kachničky, želvičky a delfínky, počkala, až se Lucinka vyčůrá do nočníku. Posadila ji do vany a konečně si sama klekla na kobereček z mikrovlákna.

Doufala, že zpráva nebude Tomovo oznámení, že dnes večer nestíhá. Opět. Má svou práci rád, chápala jeho nasazení, potřebu dotahovat případy do konce, pomáhat, ale přesto ji v podobných situacích pokaždé bodl osten žárlivosti. Byly s Lucinkou méně důležité než oběti zločinu? Neměly právo na poklidný večer s manželem, s tatínkem? Dokud neměli dcerku, netrápilo ji to. S únavou a samotou však její racionální uvažování a pochopení utíkalo komínem.

Zatnula zuby a klepnutím probudila telefon. Zírala na zprávu poslanou přes messenger jako na zjevení. Několikrát zamrkala, než si ji přečetla znovu.

Víš, co po večerech dělá tvůj manžel?

Rychle pohledem zkontrolovala cachtající se Lucinku, žaludek se jí nepříjemně sevřel. Co má tohle sakra znamenat? Ťukla na profil odesílatele. Místo fotky na ni koukal jen kreslený vysmátý obličej.

Nejraději by zprávu ignorovala, ale ďáblík pochybností zaťal drápky hluboko. Co když Tomášovy pozdní příchody mají jiné vysvětlení než pracovní vytíženost? Co když se s někým schází, zatímco ona dřepí doma jako ta poslední puťka? Co když si našel někoho, kdo neřeší jen dítě? Něko- ho, kdo má čas i sílu na jiné činnosti? Někoho hezčího?

V očích ji pálily slzy. Zavrtěla sama nad sebou hlavou. Je to blbost. Tohle by přece Tomáš neudělal. A ještě ne tak pitomě, aby se o tom ona dozvěděla.

Bez většího uvažování napsala rychlou odpověď. Určitě jde o nějakou hovadinu, něčí debilní vtip. Nebo omyl. Zjistí, co ten poděs na druhé straně ví, a pak se tomu zasměje.

Co víš? napsala.

Hypnotizovala tři poskakující tečky značící, že neznámý píše odpověď.

Pošli na tohle číslo pět stovek, pošlu ti velmi zajímavé video.

Za textem následovalo číslo účtu.

Nejsem blázen, nic posílat nebudu. Zuzanin obličej se krou- til vztekem.

Nevadí. Vím, pravda bolí, ale neschováš se před ní. Ozvi se, kdyby sis to rozmyslela.

„Do hajzlu!“ zaječela, až sebou Lucinka polekaně trhla.

Telefon Zuzaně vypadl z chvějících se prstů. Co má sakra dělat? Proč na tu blbou zprávu reagovala? Při čem proboha mohl někdo Tomáše natočit?